

2. neděle v mezidobí A

*Hle přicházím, rád splním tvou vůli, můj Bože.
(Žl 40,8.9)*

První čtení

Izaiáš 49,3.5-6

Hospodin mi řekl: "Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou." Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh mu je mou silou. Řekl mi (tedy): "Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země."

Druhé čtení

1. Korintánům 1,1-3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, (Pána) svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium

Jan 1,29-34

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: 'Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.' Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu." A Jan vydal svědectví: "Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl:

'Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.' A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží."

K zamyšlení

Čím dále více lidí má problém přijmout církev jako instituci. Mnozí se od ní distancují a vidí v církvi zkonstatělou, realitě vzdálenou, hierarchickou instituci, ve které již nenacházejí odpovědi na své životní otázky. Není to jasné ani z toho, jak se tzv. úřední církev povznáší nad otázkami svých věřících (jmenování biskupů, přístup k sňatkům pro rozvedené, k laikům a ženám...) Není proto divu, že lidé kvůli nepochopení hledají odpověď na své otázky někde úplně jinde. Jako lidé, kteří vytváříme tuto církev, vytváříme dobrou společnost tehdy, pokud si vezmeme k srdci první list apoštola Pavla ke Korintským, jehož začátek si můžeme přečíst v dnešním druhém čtení. V Korintu se setkáváme s nedokonalým, rozbroji poznamenaným společenstvím, také ve čteních následujících neděl, přesto je tato církev označena "Církví Boží" a její členové jako "svatí". Jak to může jít dohromady?

Možná proto, že my křesťané věříme v jednoho Boha, který stojí při nás – přes naše chyby nebo právě kvůli našim chybám a nedostatkům. Ano, činí dokonce daleko více. Když je náš život doprovázený skutečnou vírou, pak s Bohem plně počítáme, Bůh přese všechna naše snažení, problémy i pády stojí stále při nás. Neoznačuje náš hřích a vinu za něco dobrého, ale nás jako osoby za své stvoření. V obraze beránka je zřejmé, že je připraven zbavit nás našeho břímě, když jsme připraveni ho odevzdat. "Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa", to čteme v dnešním evangeliu a to se modlíme v modlitbě eucharistie před tím, než přistoupíme ke stolu Páně. Beránek, díky své mírnosti je v orientu dodnes oblíbené zvíře, je to pradávňý biblický symbol pro zachraňující sílu bezbranné Boží lásky, která zvítězí nad zlem ve světě ne ničením, ale proměnou.

Je to velmi zvláštní a překvapující Bůh, který se s námi v Bibli, ale také v osobě Ježíše Krista, stále setkává. Neztratíme ho z očí, ale stále více a více jej odhalujeme, protože tam, kde zůstává Bůh středem našich životů, tam se také mění náš pohled na lidi, dostavuje se otevřenost místo úzkoprsosti, přijetí místo zavržení, láska místo povýšení... Jelikož si nás Bůh vyvolil, jsme také svatí, posvěcení, ne ve smyslu, že bychom byli perfektní a bezchybní – to církev Boží, tím myslíme nás, nepotřebuje – daleko více musíme být svatí v tom, že se snažíme zrcadlit Boží lidství, velkorysost, náklonnost, otevřenost... a neztrácet přitom vědomí naší hříšnosti, omezenosti a nedostatečnosti, toto se snažit přijímat, vyznávat, vytrvat a znovu změnit. Když pak v prvním čtení slyšíme příslib "Dám tě národům jako světlo, aby se má spása rozšířila do končin země", neslyšíme příslib Boha, který chce, abychom se stali ideálními a dokonalými, ale Boha, který přese všechny naše chyby, pády a temné stránky v nás věří, nás povzbuzuje a nás povolává. Že nikdy nedokážeme dosáhnout představy tohoto ideálu, by nemělo vést k tomu, že se o to vůbec nebudeme snažit nebo se na tom naše snažení roztrhne, ale mělo by nás povzbudit v tom, abychom našimi slabostmi a slabostmi druhých prokázali milosrdenství a to tak, jak to dělá Bůh.